

**ØSTRE LANDSRET
DOM**
afsagt den 6. juli 2020

Sag BS-45394/2019-OLR
(7. afdeling)

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Mette Ramm-Larsen (prøve))

mod

A
(beskikket advokat Jakob Fink)

Retten i Næstved har den 27. september 2019 afsagt dom i 1. instans (sag BS-34566/2018-NAE).

Landsdommerne Tine Vuust, Finn Morten Andersen og Signe Borregaard Rasmussen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

A er af Civilstyrelsen bevilget fri proces under ankesagen.

Påstande

Appellanten, Ankenævnet for Patienterstatningen, har nedlagt påstand om frifindelse.

Indstævnte, A, har påstået dommen stadfæstet, subsidiært at Ankenævnet for Patienterstatningen skal anerkende, at hans erstatningskrav i anledning af behandlingen på **Hospital 1** den 3. januar 2013 og frem ikke er forældet med den konsekvens, at sagen skal hjemvises til fornyet behandling, og mere subsidiært at ankenævnet skal anerkende, at hans erstatningskrav i anledning af behandlingen hos Lægerne B

fra den 13. februar 2013 og frem ikke er forældet med den konsekvens, at sagen skal hjemvises til fornyet behandling.

Der er mellem parterne enighed om, at en stadfæstelse af byrettens dom indebærer, at sagen skal hjemvises til Ankenævnet for Patienterstatning til realitetsbehandling.

Forklaringer

A har afgivet supplerende forklaring. Speciallæge i ortopædkirurgi C har endvidere afgivet forklaring.

A har forklaret, at han den 3. januar 2013 var nervøs for, at det var samme skade som i 2003. Skaden i 2003 opstod imidlertid ved, at en skruetvinge faldt på hans underben og huggede en muskel over. Der var ingen nerveskader, og musklen blev syet sammen med godt resultat. Skaden opstod på en anden måde i 2013, og smertebilledet var et helt andet og mere voldsomt end i 2003. De to skader kan slet ikke sammenlignes. Det kan ikke lægges til grund, at han ved meget mere end læger, der har studeret i 7 år. Det har været et frustrerende forløb med mange hypoteser om, hvad årsagen kunne være. Han er syv gange blevet undersøgt meget bredt, herunder om det kunne skyldes problemer i ryggen, men det blev konstateret, at rygproblemerne udsprang fra problemet med benet. Han blev sur og gal som følge af sine frustrationer. Status er, at problemerne med benet og foden er blevet meget værre, og han savner fortsat, at nogen kan forklare årsagen til de problemer, han oplever. Trods flere lægeskift har han fortsat ikke fået en endelig diagnose. En af lægerne har sagt, at det ikke er sikkert, at han fejler noget.

Resultatet af den første behandling, han fik i 2003, var acceptabelt. Genoptræningen var langvarig, men til at have med at gøre. Når det i et journalnotat af 3. november 2014 er anført, at benet kom til at fungere helt fortræffeligt, så mener han, at det efter omstændighederne kom til at fungere.

Da C konstaterede, at han havde en seneskade, var han ikke klar over, at det var en skade, som burde være blevet konstateret tidligere. Han har ikke været udsat for andre faldulykker.

C har forklaret, at hun har virket som speciallæge i ortopædkirurgi i ca. 10 år. Hun var ansat som speciallæge på Privathospitalet D fra sommeren 2012. Hendes opgave var at visitere patienter, der var henvist til behandling. Hun udarbejdede referat af sine samtaler i form af journalføring, der er et arbejdsredskab, som hun udfærdiger i overensstemmelse med sædvanlige normer herfor. Hun journalførte de gener, som blev nævnt, og hun drøftede løbende sine observationer med patienten. Alt væsentligt blev journalført og for-

midlet til patienten. Hun var i juni 2013 vant til at tale med patienter og føre journal.

Hun har ikke nogen erindring om forløbet med A , men det var en lidt speciel skade. Når hun i journalnotatet fra forundersøgelsen den 27. juni 2013 har beskrevet skaden, så er det noget, de har talt om. Ved undersøgelsen konstaterede hun nogle problemer med en sene i baglåret, og det talte de om. Efter forundersøgelsen blev der foretaget en MR scanning, og A mødte den 12. juli 2013 for at få resultatet. Reinsertion er et medicinsk udtryk for at sætte senen sammen. Hun talte med A herom, og at der ikke længere var nogen mulighed for operation, fordi skaden var så gammel. Hun har ikke nogen erindring om, at A havde svært ved at forstå, hvad hun sagde. Hun konfererede efterfølgende med en kollega og skrev brevet af 16. juli 2013 til A . Hun valgte at skrive i stedet for at ringe, da det var en lidt usædvanlig skade, så hun ville sikre sig, at han forstod det. I brevet henviser hun til, at hun i konsultationen havde oplyst og efterfølgende havde fået bekræftet, at skaden ikke kunne opereres, da den var mere end 6 måneder gammel. Der er ingen grund til, at hun har formuleret sig, som hun har, uden at gengive det, de havde talt om under konsultationen. Hun kan ikke sige, om hun talte med A om muligheden for erstatning for patientskade. Hun har ikke skrevet noget herom.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Ankenævnet for Patienterstatningen har yderligere anført, at det bør indgå i bevisvurderingen, at A har særlige forudsætninger for at forstå den pågældende type skade, idet han tidligere i 2003 havde pådraget sig en tilsvarende skade, som han da blev opereret for.

A har heroverfor anført, at det ikke kan lægges til grund, at han har en sådan faglig viden, at dette giver ham særlige forudsætninger for at forstå skaden bedre end lægerne. En skade pådraget 10 år før giver ikke sådanne særlige forudsætninger.

Landsrettens begrundelse og resultat

A's forslag til præmis

Denne sag handler om, hvorvidt A's eventuelle krav på erstatning for en mulig patientskade i 2013 er forældet.

Efter § 59, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet skal erstatningskrav være anmeldt til Patienterstatningen (dengang Patient-

forsikringsforeningen) senest 3 år efter, at den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab til skaden.

Bestemmelsen må forstås således, at forældelsesfristen først regnes fra det tidspunkt, hvor den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab ikke alene til selve skaden, men også til at denne kunne være forårsaget af behandlingen eller muligvis kunne være undgået ved en anden behandling og dermed til, at der kan være grundlag for et krav på erstatning, jf. herved U.2003.0.H.

Da A's anmeldelse blev modtaget i Patientforsikringsforeningen den 22. maj 2017, er det således afgørende, om han den 22. maj 2014 havde eller burde have fået kendskab til en mulig fejlbehandling.

A pådrog sig en skade i venstre ben i forbindelse med et fald på en stige den 3. januar 2013. Ved den efterfølgende undersøgelse på skadestuen på **Hospital 1** var der mistanke om en fibersprængning. Han fik oplyst, at prognosen var god og fik besked på at holde sig i ro i 4-5 dage. Da generne ikke forsvandt, konsulterede han i den følgende periode læger og fysioterapeut.

Han var den 12. juli 2013 til kontrol på Privathospitalet D. Speciallæge i ortopædkirurgi C har i journalen anført blandt andet: "Skaden er 6 måneder gammel. Den forklarer godt pt.s symptomer med noget nedsat kraft og den kraftige smerter, han havde på bagsiden af låret. Umiddelbart er skaden så gammel, at reinsertion vil give stramme forhold ". C, som ikke husker konsultationen, har forklaret, at et journalnotat normalt er et referat af de samtaler, hun har haft med en patient. Hun skrev efterfølgende den 16. juli 2013 til A, at "Jeg har konfereret din muskelskade med kollega. Finder ikke at der, som jeg sagde til dig, er mulighed for at bedre din funktion af musklerne ved operation, idet man opnår for meget strammen".

Det kan ikke lægges til grund, at C oplyste, at A muligvis kunne have et erstatningskrav som følge af, at han ikke var blevet opereret i tide. Uanset om C under konsultationen måtte have oplyst, at det på det tidspunkt var for sent at operere, så finder landsretten, at det efter journalnotatet og navnlig det efterfølgende brev ikke kan lægges til grund, at A på dette tidspunkt fik eller burde have fået kendskab til, at en tidligere diagnosticering muligt kunne have medført et andet behandlingsforløb, og at han således eventuelt kunne have et krav på erstatning for en patientskade.

Landsretten tiltræder af de grunde, der er anført i dommen, at A heller ikke i forbindelse med konsultationen hos speciallæge i neuro-

logi E og det efterfølgende brev af 18. marts 2014 fik eller burde have fået forståelsen af, at han havde været udsat for en fejlbehandling.

Det bemærkes herved, at det forhold, at A 10 år forud havde pådraget sig en lignende skade, ikke gør, at han at han havde et særligt kendskab til denne type skade og behandlingen herfor, og at han som følge heraf havde særlige forudsætninger for at forstå, at han havde mistet en behandlingsmulighed, fordi han ikke var blevet opereret inden 6 måneder.

Landsretten tiltræder derfor, at A ikke forud for den 22. maj 2014 havde eller burde have fået kendskab til en mulig fejlbehandling, og at hans eventuelle krav på erstatning derfor ikke er forældet.

Landsretten stadfæster herefter byrettens dom med den følge, at sagen hjemvises til Ankenævnet for Patienterstatningen til realitetsbehandling.

Efter sagens udfald skal Ankenævnet for Patienterstatningen i sagsomkostninger for landsretten betale 80.000 kr. til statskassen. Beløbet er til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet taget hensyn til sagens omfang og hovedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes, således at sagen hjemvises til Ankenævnet for Patienterstatningen til realitetsbehandling.

I sagsomkostninger for landsretten skal Ankenævnet for Patienterstatningen inden 14 dage betale 80.000 kr. til statskassen. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 06-07-2020 kl. 10:01

Modtagere: Appellant Ankenævnet for Patienterstatningen, Indstævnte A

A